

De Spiegel van de Ziel

Onderweg naar het zwembad zag ik op de vaal rode tegels van het fietspad iets liggen wat ik als een badenkaart herkende. Ik stopte om het op te rapen. Inderdaad, een 25-badenkaart. Precies zo een als ik zelf had, met ongeveer evenveel knipjes. Klein moment van verwarring. Hoewel onmogelijk dat ik mijn kaart voor me uit had verloren, voelde ik toch of hij nog in mijn achterzak zat. Altijd bereid het onmogelijke te geloven. Maar hij zat er nog. Ik had dus een badenkaart gevonden, omgerekend ruim 50 euro. Het voelde een beetje als stelen, maar ik stopte hem toch vooral blij in mijn binnenzak. Kneuvelend van het kleine soort kruideniersgeluk fietste ik verder. Na een poosje kreeg ik wroeging. Misschien moet ik hem wel gewoon afgeven bij de kassa. Of misschien fietst degene die hem verloren is wel voor me en zie ik die straks bij de kassa, wanhopig in zakken en tassen zoekend, en beteuterd vaststellen dat de kaart er niet meer is. Zou ik me dan van de domme houden? Ben ik zo'n kruimeldief, zo'n laffe hyena die aas pikt, zo'n cynische gier die leeft op de pech van anderen... nee, zo ben ik niet. Het Goede heeft het al moeilijk genoeg, en wat stelt deze beproeving nu voor? Hup, erop af, juist verheugd iemand te helpen. Hier is je kaart, ik heb hem gevonden. Och hemel, wat heb ik toch een kleine ziel.

Amazing grace, I'm a soldier in the Army of the Lord, en nog meer heerlijke gospels neuriede genoeglijk in mijn hoofd tot het zwembad. Bij de kassa hoorde ik iemand de zalige woorden spreken: "kaart verloren, misschien ..." Ik liep er direct op af. Stralend, dat ik met mijn goede daad een blij gezicht zou oogsten. Maar het gezicht wat ik toen zag was zo lelijk dat ik meteen niet meer wilde. Niet alleen esthetisch, maar vooral ethisch lelijk. En dan niet de kwade lelijkheid van het diabolische soort. Achter dit vlezige gezicht met lege maar ook weer bange ogen school een ziel die zich slechts tussen honger of verzadiging, superieur of inferieur beweegt. Zijn domme onverschillige aanblik gaf de banaliteit van het kwaad een gezicht. Aan deze man is een goede daad slecht besteed, besloot ik.

Al snel voelde ik me weer blij worden met mijn vondst die nu als een gezellig hamstertje in mijn binnenzak warm tegen mijn hart gloeide. Op weg naar de kleedhokjes wierp ik nog even een blik in de grote spiegel bij de toiletten. Het was niet direct duidelijk, maar toch onmiskenbaar ... ik was een beetje lelijker geworden.

Marcel Zuijderland, 27 augustus 2005